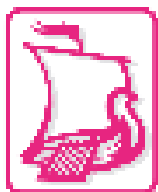

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРІДНІРОВА"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

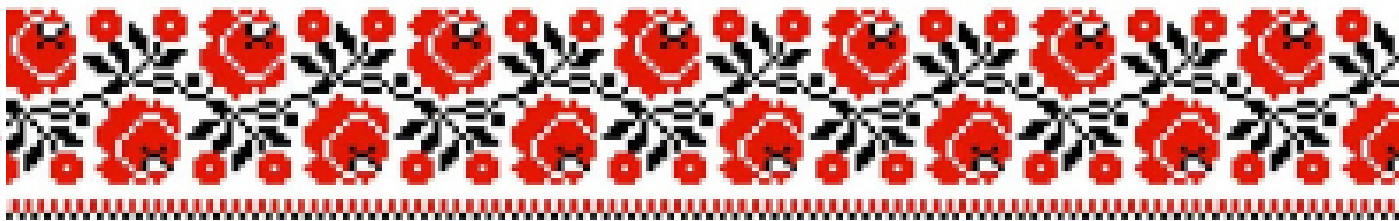
2023 рік

№ 06(379)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

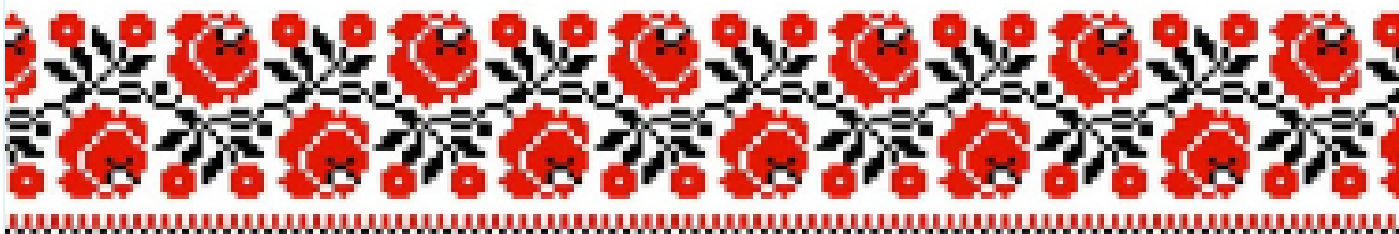
**21-го червня Сергію Романовичу
Бурлакову виповнилося 85 років!
Детальніше про ювіляра - у цьому
номері журналу!**

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія KB, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал “CatArt”

Видавець

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ДОРОГІ ДОБРОЧИНЦІ!

Потрібно розуміти, що ворог не здаватиметься легко. Ми повинні налаштуватися, що це буде дуже жорсткий двобій. Власне, це зараз і відбувається.

Українським військовим важко просуватися на півдні через опір ворога та замінування, українські захисники рухаються так, як і мали рухатися, а найбільші результати ще попереду.

До глибини душі хвилює сьогодні допомога світового українства отчому краю в боротьбі з московськими нелюдами. Ось і друзі «Бористену» не стоять осторонь життєво важливої для нашої Вітчизни справи.

Багаторічний меценат з штату Нью-Джерсі (США) Володимир Могучий в черговий раз відгукнувся княжим даром для «військових потреб». Так само давній приятель нашого часопису **Василь Стан (Boston, MA.,)** не лише надіслав добровільні датки для потреб редакції, а й виділив кошти для придбання двох продовольчих пачок для українського воїнства. Це так само допомагає в боротьбі з російськими людоджерами.

Влас. Інформ.

----- Зміст -----

--
Стор.1 Адреси доброти
Стор.2-3 Ювілей
Стор.4-5 ЄДИНА
РОЗВ'ЯЗКА - Кінець імперій
Стор.6-7 На пошану
Михайла Бореяка
Стор.8-10 Життя часопису
Стор.11-13 Для Міро Ванадзе
росія ворог давно
Стор.14 ВЛАД
КОЛОДРІВСЬКИЙ –
НАВІКИ – У ГРАНІТІ
або Про відкриття

меморіальної дошки на честь
загиблого Героя
Стор.15 «Думки вголос»
Стор.16-18 Українське
вчительське товариство у
Польщі
(період 1992-1999 рр.),
та пропозиція про
заснування світової
спілки українських вчителів
Стор.19 Кросворд від
Бористену
Стор.20-25 «Наша церква»

Долучайтесь до нас у
соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

«Ювіляру на згадку»

85!

Є літератори, фізичний образ яких сповна відповідає їхній творчій манері та мистецькому обдаруванню. Серед таких для мене завжди був Сергій Бурлаков. Статечний, з виразним сильним голосом, з частою усмішкою на вустах, незнищений життєлюб – він запам'ятався з перших днів нашого знайомства. А час той, як сказав білоруський поет Петрусь Бровка, «схавався за дальньої гарю».

Сергій Романович завжди є незаперечним авторитетом серед письменницької братії Наддніпрянського краю. І не тому, що посідав помітне місце на соціальній драбині як у часи СРСР так і з відновленням незалежності України. Просто навіть «недружні» для нього персоналії визнавали: поетичний талант Сергія Бурлакова незаперечний.

У його творчості поєдналися лірико-романтичні настрої і наукова жага докопатися до таємниць художнього слова. А ще він майстер любовної

лірики, яка для нього уособлює духовне очищення, почуття, яке оберігає в людині людське.

21-го червня Сергію Романовичу Бурлакову виповнилося 85 років! З такої нагоди прийнято перераховувати як творчі, так і кар'єрні досягнення ювіляра. Тим більш, що їх у колишнього очільника Дніпропетровської обласної організації НСПУ вистачає. Але я б хотів зрадити цій традиції. Бо, найперше, Сергій Романович Бурлаков - Поет. З першим 85-чям Вас, маестро!

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

ДЖЕРЕЛА

Пам'ятаю: гості в хаті,
Летіть бесіда жива:
«Чим багаті, тим і раді» -
Тихі матері слова.

Пам'ятаю: серпня згуки,
Надвечірній срібноплав,
Коли вперше в мої руки
Батько весла передав.

Пам'ятаю: шахти, доли,
Материнки карий квіт.

То твої джерела, доле,
То твоя земля, твій світ.
Не відняти їх від серця -
Хай там радість чи біда! -
Нелегкі мої весельця,
Бистра літ моїх вода.

* * *

Яким би ти не почувавсь великим
В оточенні шаноби і похвал,
Вертайсь до тих джерел,
З яких почав.

Роби своїй душі постійний виклик,
Бо може статись -
Велич твоїх днів,
Лиш випадок,

Щасливий збіг обставин,
А потім час все на місця поставить,
Дасть іншим зрозуміть,
що ти не зрозумів.

* * *

Крутий роздол,
де битий був Батий,
М'який моріг,
политий кров'ю камінь -
Зійшлися в Україні, як брати,
Дали їй серце мужнє і ласкаве.
Воно росло, жадало висоти,
З темниць підводилось,
Глухі ламало грати,
Як Свितязь сонця, прагло доброти,
Струни і мармуру -
любити і страждати.

Піснями заревіло, а в піснях
Ярилися рани, квітнула калина,
Жила у серці ніжність - у слюзах
І в radoщах, в розколотім, - єдина.
Жила в нім стигла мужність,
яко Січ,

Спалахувала міць Залізняка -
І вогневіла ворохобна ніч,
І гартувалась хортицька підкова.
Зростало серце -

В рутах і тернах, -
Збираючи провісні заповіді,
Щоб славою відлунило в світах,
Щоб жар його відчули рідні діти.

Щоб в них проснувся
божественний Творець,
Сини... сини...
рясні могильні плити...

Хай кожен з вас постане, як боєць,
Готовий серце роду захистити!

ПЕРВІСНИЙ ПОКЛИК

Відомо, що зникає той народ,
Який не знає, де його коріння,
Який позбувся честі і сумління,
Не захистивши серце від підлот.
А щоб його достоту відродити -
Зумій усе глибинне відродить,
Де кличе степ, де волі грім гримить,
З-під граду мати підіймає жито.
І молоде праслово ожива,
Зболіле від приниження і глуму,
І в непокірну переходить думу -
Живим чуттям всю душу зігрів.

Я СТЕПОМ ПРИСЯГАЮСЬ

Довічна будь, красо мого народу,
Мій дню зеленоокий, світе мій!
Як віщий цвіт, від роду і до роду
У високості духу молодій.
Із кореня козацького кріпкого
Ти зводився,
Рвав хиже сповиття.

Скажи, всесвітній люде, ще у кого
Було таким болючим бороття?
Вгортались в горе пагорби і доли,
Кружляла яра згуба край чола,
Народе мій, твоя тернова доля
З важких віків,
З кривавих ран росла,
Щоб грізні тіні темної діброви -
Холоднороський несхололий гнів -
Немилосердну згубу побороли,
Щоб стяг твій біля сонця майорів,
Щоб ти не гнувся в немочі зневір'я,
Дзвіниць соборних чуючи ясу,
Щоби тополь шевченкових верхів'я
Прийдеших днів побачили красу,
Щоб в серці ожило забуте слово,
До істини дісталось крилом.
Народе мій, тобі, твоїй основі,
Я степом присягаюсь і Дніпром!

"Актуально"

ЄДИНА РОЗВ'ЯЗКА

Кінець імперій

Було багато пропозицій щодо припинення війни в Україні, тобто стримання російської агресії. Багато "експертів" запропонували дати виїзд москалям, маючи на увазі потребу Росії та Путіна «зберегти обличчя», що фактично призведе до замороженого конфлікту. Україна, відкидаючи такі пропозиції, наполягала на тому, що єдиною реальністю «припинення війни» є повернення до кордонів січня 2014 року. Безумовно, правильна пропозиція України, але жодна з пропозицій не є фактичною розв'язкою у довгостроковій перспективі.

Факти дуже очевидні: поки Росія залишається імперією, глобальна безпека та український суверенітет завжди будуть під питанням. Прийняття української пропозиції просто означає, що наступна російська агресія тимчасово відкладена. Це не вихід. Люди не можуть жити в постійному страху. Так довго як Україна сусідить з Російською імперією як такою, не може бути миру.

З часу другої фази війни 24 лютого 2022 року виникло щонайменше три національні рухи. Першою була Ліга вільних націй, координаційний екзильний орган поневолених націй, що базується в Європі, які зараз перебувають в межах Російської імперії, відомої як Російська Федерація. Друга – це американське створення Американці Проти Російського Імперіалізму, націй у Російській імперії та кількох націй за її межами, але в межах постійного російського тиску чи

навіть небезпеки, як-от Україна. Але тепер ці країни погодилися об'єднати зусилля з державами, які перебувають у полоні або репресовані іншою імперією зла – Китайською Народною Республікою.

«Кінець імперій зла» – ось мантра цих спільних зусиль. Концепція озирається назад і вперед до часів холодної війни, коли Сполучені Штати, користуючись своєю мудрістю та значним проітовхуванням східноєвропейських країн, прийняли закон, що визначає третій тиждень кожного липня як час для згадування тих націй, які були частиною Радянського Союзу або його супутниками, відомих як «полонені нації». Зрештою, але не повністю, ця дія перемогла, але оскільки залишилися інші полонені.

В липні 2023 року у Вашингтоні відбудеться марш від осідку Конгресу до Білого дому з прапорами близько двадцяти націй, які зараз страждають від російського та китайського гніту. Значення цієї події полягає переважно в її створенні. Це дуже різні нації, абсолютно різні культури, які мають мало спільного, крім бажання бути вільними.

Чому Сполучені Штати повинні звертати увагу на цей рух? Перша причина — очевидна моральна. У цьому відношенні Америка має зіграти певну роль з огляду на її власну історію, хоча навіть при цьому цікавою. Однак навіть цинік може знайти глобального виправдання для підтримки цієї справи. Чому?

Після Другої світової війни світова демократична спільнота докладала свідомих зусиль для забезпечення глобальної безпеки. У той час як Ліга Націй похитнулася, Організація Об'єднаних Націй продовжила і вистояла, хоча й не на всіх фронтах. Мета все ще була багатогранна, але, насамперед, глобальна безпека. Викованим монстром була Рада Безпеки ООН бо там впровадили не державу а імперію. Люди в усьому світі зневажають роботу ООН і насміхаються над марнотратством РБ ООН. Це засвоєний урок. Але далеко цікавий бо Росія сьогодні навіть не членом ООН. У тому цілий віц міжнародного товариства.

Однак насмішка частинно недоречна або застосована неправильно. Нещодавно я розмовляв з представником уйгурського народу, якого китайці безжально й навмисно вбивають у Східному Туркестані, відомому в Китаї як провінція Сінцзян. Він сміявся з існування ООН. Швидше, запропонував він, ми повинні шукати діалогу зі

Сполученими Штатами, Конгресом і Білим домом.

Він правий і неправий. Свобода та глобальна безпека потребують поборника, але Сполучені Штати не можуть зробити це самі. У США є власні проблеми. Я хочу вірити у одностайність, але в Америці це трохи проблематичне. Однак Сполучені Штати найсильніші і повинні продовжувати керувати світовою спільнотою. Легко зневажати міжнародні структури, тому що в історії вони довели свою бездіяльність чи неефективність. Проте за ними майбутнє. Інтернет, глобальна економіка, глобальні екологічні проблеми та бідність довели це.

Я утримуюсь сьогодні від внутрішньої критики, бо це переростає лише у сварки. Я, звичайно, хочу, щоб українці в Америці, Демократи чи Республіканці перенялися в одному питанні. Це дуже важка місія бо треба бути відданим одній справі. Ця справа є Україна, а це зрештою означає кінець Російської імперії. Давайте розширимо наші горизонти та прагнемо до кінця всіх імперій зла. Я, звичайно, співчую у гарам у Китаї і молюся, щоб вони співчували українцям, які потерпають від російської агресії.

Я намагаюся згадати і разом поділити його антинаціональності та проти релігії від Джона Леннона з "Бітлс" який співав у цьому випадку «Світ буде єдиним». Так, Джоне, але потрібні нації та релігії. А імперії непотрібні нікому з чесних людей, тільки бандитам. І світ буде вільним і щойно тоді "єдиним".

28 травня 2023 року
Аскольд С. Лозинський

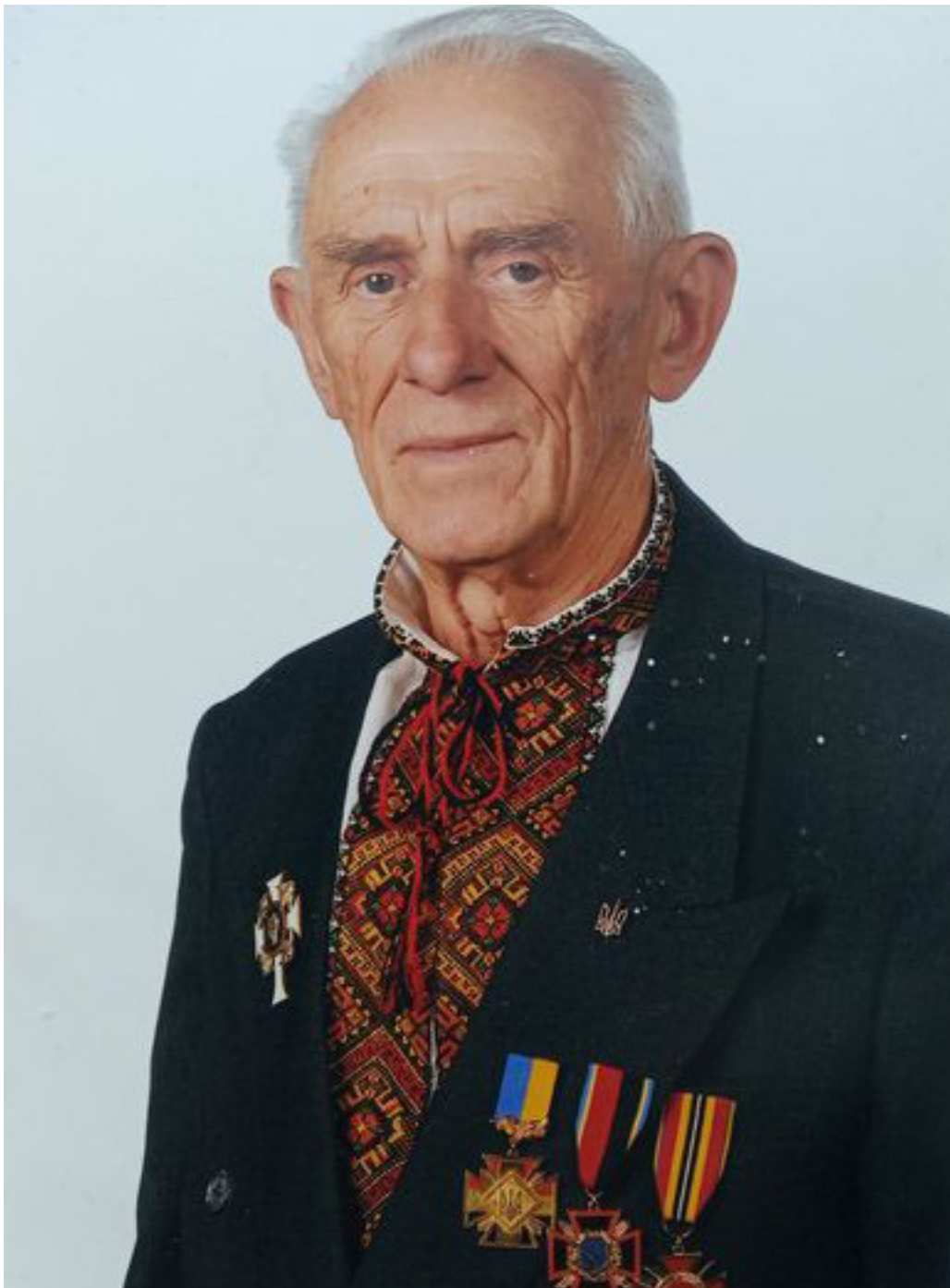
На пошану Михайла Бореїка

14-ого травня, 2023 р. в Рівненській обласній науковій бібліотеці відбулася презентація книжки «Скарбничий просвітянського духу», присвяченої 90-річчю легендарного просвітянина Михайла Бореїка. В книзі поданий біографічний нарис про св.п. Михайла, стаття про його книговидавничу діяльність, бібліографічний покажчик книг, виданих за його ініціативи та публікації про нього, а також два розділи зі статтей-спогадів та есеїв біографічного та літературно-краєзнавчого характеру.

Над книгою працювали невтомна дружина св. п. Михайла Бореїка — Євгенія та Оксана Приходько, Лілія Овдійчук, Мирослава Жовтан і Наталія Войтович.

Євгенія Гладунова, дружина св.п. Михайла, розповіла про його невтомну працю у видавничій ділянці рівненської «Просвіти» та його зв'язки з діяспором. Від 1998 до 2020 року видано понад 60 рідкісних книг, які були заборонені советами або видавались у діяспорі й були невідомі в Україні. Це твори Івана Котляревського, Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Івана Багряного, Івана Огієнка, Уласа Самчука, Гната Хоткевича, Василя Барки, «Лемківські пісні», «Співаник УПА», та інші. З особливою любов'ю Бореїко перевидавав «Кобзаря» з урахуванням творів, заборонених у свій час цензурою. Так з'явилися «Кобзар» 1840 року (поза цензурою), канонічні у науковому плані «Кобзарі» за редакціями В. Доманицького, В. Сімовича, двохтомний «Кобзар» 1876 року, «Українські ночі, або Родовід генія» Єжи Єнджеєвича.

Видані книги надсилались у бібліотеки та музеї Черкас, Києва, Кромвця, Канева, Одеси, Бережан, Заліщиків, Тернополя. Нашими книгами нагороджувались молоді люди, учасники мовно-літературних конкурсів, переможці конкурсу читців-декламаторів. Видання розсилалися за кордон. Багато допомагало в цій праці Товариство Української Мови ім. Шевченка-Чікаго-США,» згадує з вдячністю п. Євгенія.

Пошанувати пам'ять св.п. Михайла Борейка зібралися активні просвітяни та громадяни міста Рівного, а також родина п. Михайла з сином Ігорем, який в ЗСУ захищає Україну від запеклого ворога. Інформації подав голова обласної «Просвіти» Рівного, п. Іван Ветров.

Віра Боднарук, голова
Товариство Укр. Мови ім. Шевченка, США

“Колонка редактора”

--- Свѣто ---

Сьогодні до Дня Конституції в дніпровській бібліотеці для юнацтва відбувся виступ мистецького дуету Валентини Фалькової та Олена Швець-Васіна. Тим, хто цікавиться музикою та поезією, добре знані ці творчі пані.

Але сьогодні подібні імпрези мають особливий зміст. Повідомив присутніх, що у світі лише 200 країн, які мають свою Конституцію. І щоб серед них залишалася Україна - нині бореться більшість народу та ЗСУ...

ДМИТРО ЛІНАРТОВИЧ У ДНІПРІ

З приємністю взяв участь в організації імпрези як голова Дніпропетровська обласної організації НСПУ, яка була присвячена творчій зустрічі з киянином Дмитром Лінартовичем.

Поет, актор, виконавець власної співаної поезії, "український голос" англomовного відео, воїн - простий перелік, так би мовити, іпостасей цієї непересічної особистості вже викликає інтерес до згаданого заходу.

І Дмитро не розчарував присутніх своїми виступом.

Найперше - граничною посвятою свого таланту глядачам. Кожен, хто почув і побачив цього дня митця, міг почувати себе обраним. Таку енергетику і увагу до присутніх доносив талановитий виконавець. Між іншим, Дмитро не є членом НСПУ. Хоча рівень його поезій і громадянське сумління надають усі підстави поповнити лави професійного письменницького союзу нашої країни.

Фідель Сухоніс

Майстриня пера

Колись слово ветеран було для мене в принципі не дотичним щодо особистої біографії. Але все швидкоплинне у цьому світі. Принаймні, сьогодні я вже однозначно належу до ветеранів Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України.

Наші лави не такі вже численні, хоч за віковими вимірами членства організація, на жаль, далеко не молода. Тому з певним сентиментом відвідав нині творчий вечір ще одного багнету нашого ветеранського загону Лесі Степовички.

Пригадую пані Лесю молодую, початкуючим автором нашого славного "Бористену". Тоді щомісячник став одним з перших її трамплінів у велику літературу. І ось тепер ми з нею вже у ветеранській спілчанській кагорті. Сумно? В певній мірі звичайно так. Однак, дожили, змогли і маємо плани на майбуття. А це не може не радувати....

Фідель Сухоніс,
голова правління ДОО НСПУ

Для Міро Ванадзе росія ворог давно

Міро Ванадзе -- професійний боєць MMA з Грузії. Він прожив три роки у Дніпрі, потім у столиці. А 24 лютого вирішив боронити свою другу Батьківщину. Для нього росія ворог давно. Адже свого часу Грузія втратила 30 відсотків території через неї.

А сьогодні Міро тут, в Україні, в складі «Грузинського національного легіону» воює за спільне майбутнє усього цивілізованого світу. Він каже, що давно ментально був готовий до повномасштабного вторгнення росії. Про війну, втрату близьких та особисте життя Міро розповів журналістам холдингу «Наше місто» в ексклюзивному інтерв'ю.

В Абхазії втратив брата

Усю агресію, окупацію та військові злочини росії народ Грузії відчув на собі.

-- Я втратив в Абхазії близьких, брата, -- розповідає Міро. -- Коли війна тривала більше року, понад

40 чоловік з нашого загону загинули. Я не професійний військовий. Я професійний боєць MMA. Тоді у мене не було змоги і часу вивчати військову справу. Але я робив усе можливе. Допомагав, чим міг, і продовжую допомагати зараз.

Він міг би бути зараз десь у Батумі, разом із батьками та друзями. Але він тут, з першого дня повномасштабної війни. Спочатку Міро допомагав евакуювати людей в Києві, потім вступив до батальйону «Карпатська Січ». А далі вже перейшов до «Грузинського національного легіону». Сьогодні більше 6000 добровольців з Грузії виборюють свободу не лише України, а й усього світу.

Треба жити і помирати гідно

За словами Міро, ми – братні народи, які століттями потерпають від дій спільного ворога.

-- Треба жити і помирати гідно, -- вважає Міро. -- Моя роль у цьому всьому невелика. Але думаю, що через роки мені буде що розповісти дітям та онукам. Я ніколи не думав, що буду воювати. Але я пішов у Грузії, пішов і в Україні. Адже це ще одна моя Батьківщина. Мені тут дуже комфортно. Я живу тут шість років і за цей час жодного разу не чув якогось поганого слова щодо того, що я іноземець. Вважаю, що кожна людина, яка живе в Україні, для нас друг. Тому я зобов'язаний захищати свій другий дім, бо я тут живу.

Не секрет, що сьогодні влада в Грузії проросійська. Нещодавно у цій країні відновили авіасполучення з країною-терористом, хоча місцеві жителі протестували проти такого рішення. Міро свого часу навіть погрожували, коли під час інтерв'ю грузинському телеканалу він розгорнув жовто-блакитний прапор і сказав «Слава Україні!»

-- Ця влада не представляє обличчя грузинського народу, -- запевняє він.

-- На цих літаках прилітатимуть тільки колаборанти. Справжні грузини після 2008 року не їздили до Москви і не шукали там роботу. Наші предки вибрали чіткий напрямок – Захід. Тому зараз грузинська молодь і не тільки не збираються повертатись до Росії.

Поранення отримав під Бахмутом

Ось вже більше року Міро стоїть на захисті України з побратимами. Він навіть отримав контузію та травму руки. Але це не завадило йому взяти участь у змаганнях та перемогти.

-- Поранення отримав під Бахмутом, -- згадує молодий чоловік. -- Травма була нелегка, але я знайшов у собі сили боротись. Коли рана загоїлась, мої побратими наполягали, щоб я продовжував тренуватись і не втрачав спортивну форму. Займався у Києві з одним із найвідоміших українських тренерів. Згодом мені запропонували титульний бій у Львові. Це було 21 березня. Я виграв бій, а перемогу присвятив своєму загиблому на Херсонщині другу Джамбулату Хуверія.

Міро говорить, що на «нулі» всюди одна картинка та звук снарядів, що розриваються. Він до цього уже звик і з упевненістю каже, що ми переможемо.

-- За нами Перемога! -- впевнений він. -- Наші бійці показують гарні результати. Україна поверне всі свої історичні території. І грузини також повернуть свої землі. На Росії вже почалася внутрішня боротьба за владу. Рано чи пізно вона паде. А ми повернемо своє. Обов'язково! Навіть колаборанти в Грузії розуміють, що Сочі, Абхазія, Південна Осетія – це все наші землі. І настане момент, коли всі підуть повертати їх. Я вибрав свій шлях і буду тут до кінця. Поки я живий, не збираюсь відступати. Я повинен боротися з цим злом.

Шукати дружину планує в Україні

Після перемоги він планує жити в Україні, займатися спортивною кар'єрою та боротися з корупцією, яку вважає великою проблемою не лише в Україні. Потроху вивчає українську мову. А ще Міро каже, що його дружиною стане саме українка.

-- У мене була дівчина, але ми розійшлися, -- розповідає боєць. -- Вона поїхала за кордон. Може, думала, що я загину. Та справжні хоробрі українки і досі залишаються в Україні. Тому родину створювати я буду тут.

Багато в чому спортивна підготовка допомагає йому на фронті. А взагалі Міро дуже виважений та спокійний. Хоча поза камерою посміхається та жартує. Він сумує за Дніпром, в якому прожив свої перші українські роки. А ще він точно знає -- перемога буде. І ось чому:

-- Доброта завжди перемагає. Тут, в Україні, вирішується доля не лише українського народу. Увесь світ об'єднався. Росія дістала вже всіх. Тож ми обов'язково переможемо.

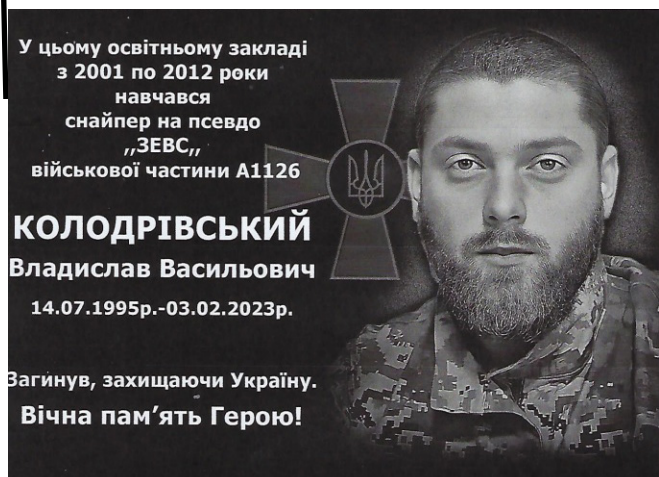
Дарина Сухоніс, фото Валерія КРАВЧЕНКА.

ВЛАД КОЛОДРІВСЬКИЙ – НАВІКИ – У ГРАНІТІ

або Про відкриття меморіальної дошки на честь загиблого Героя

«Пливе кача по Тисині.» Звучить на території Заставнівського ОЗЗСО..Серце завмирає, коли чуєш ці слова, коли звучить тужлива мелодія, яка сповіщає про те, чого ніхто в Україні чути не хоче.. Але..

Війна..Яка забирає найкращих. Він, наш славний юний земляк, снайпер на псевдо «Зево», був, справді, одним із найкращих.. Удома, в школі, у війську.. Таких ненажерливий ворог-московит нещадно вбиває.. Не оминула лиха доля і нашого Влада..Це сталося 3 лютого 2023 року.

Минуло майже 4 місяці, а рана ятрить. У бабусі Героя пані Петруні, в родини, близьких, знайомих, учителів і учнів рідного навчального закладу. Саме там, на фасаді нинішнього ОЗЗСО, у День Героїв, з ініціативи Заставнівської (Буковина) «Просвіти» та фінансування Товариства Української мови м.Чикаго (США), відкрили меморіальну дошки на честь Героя Владислава Колодрівського. З цієї нагоди на подвір'ї навчального закладу — всі учні, вчителі, духовенство, представники військкомату, громадськість Заставни. Гімн України сповіщає про початок патріотичного зібрання.. — ..Хто, як не я, сказав, і мусив зброю в руки брати..—звучать, як полин, слова за кулісами зібрання..

Ведучі заходу-реквієму запрошують бабусю Героя пані Петруню та директора ОЗЗСО— Юрія Галяру відкрити меморіальну плиту. Птахом злітає полотнище і на нас дивиться усміхнений Влад! Таким його знали за життя, таким був серед побратимів, такий залишився у граніті..

Чин освячення здійснив настоятель Свято-Миколаївського храму ПЦУ, митрофорний протоієрей, благочинний Заставнівського

округу о.Дмитро Костащук. —Можна прожити довге життя, а можна і коротке та засяяти зіркою яскравою для інших так, як це зробив Владислав— Воїн Український,— сказав про Героя священник.

Ведучі згадують Влада—ще недавнього випускника гімназії, яким він був старанним, привітним, наполегливим учнем і водночас вихованим та принциповим юнаком. Який після гімназії навчався у Західноукраїнському національному університеті, працював на АЗС, не уявляв себе у військовій формі, але неабияк захоплювався художніми та документальними кінокартинами, де головними героями були саме військові зі снайперськими гвинтівками. Сам вирішив піти на захист України, служив у 25 окремих повітрянодесантній Січеславській бригаді, і, як Герой, у безсмертя пішов.. — Саме у День Героїв відкриваємо меморіальну дошку,—каже голова Заставнівської «Просвіти» Світлана Масловська,— на честь Владислава— хто віддав життя за нашу Свободу і Незалежність. Але маємо й відповідальність перед ним— щодня, проходячи повз Влада в граніті, запитувати себе: а що я зробив для України? Всі мусимо стати воїнами в тилу—за українськість—мову, культуру, Церкву, тільки так здобудемо жадану Перемогу!

Неможливо без сліз слухати бабусю Влада, пані Петруню, котра сама виховувала онука, який ріс без матері (молодою покинула цей світ); вклала всю душу у єдиного, найріднішого. Хоча, вважає, не лише її заслуга в тім, що онук виріс таким патріотом, але й— вихователів дитсадка, учителів школи-гімназії.. Про це і вірш, який написала та зачитала, а ще запросила до поминального столу із солодощами— за світлу душу Владислава. Ведучі низько кланяються і дякують бабусі за онука, а у виконанні Василя Барабашука звучить пісня-біль «Бабусю, не плач, я повернусь весною, що додає ще більше жалю і сліз..

Насамкінець директор навчального закладу Юрій Галяра виголошує: «Ми низько схиляємо голови перед подвигом нашого Героя і пам'ять про нього буде вічною!» До меморіальної дошки лягають живі квіти. Від дітей і дорослих—на знак вдячності Владу та його Побратимам, котрі з ним уже в Небесному строю, хто вже Там молитиметься за Україну!

Світлана Масловська (Буковина)

«Думки вголос»

Вперше з темою Голодомору я стикнувся у 1983 році, коли студентом, під час канікул, гостював у свого діда та баби на Кіровоградщині. Слухав закордонні «голоси». І от диктори говорять про голод, і цифри звучать. А я не вірю, що таке відбувалось, а з іншого боку, з'являлися певні сумніви, що може таке й було можливим.

А потім таких звісток якось і не траплялося. Але дивно, що й діди й батьки ніколи про ці події не згадували. У них ця тема зовсім не звучала. Іноді баба Ліда згадувала «От у голодовку було...».

А от після 1991 року, коли я став вже журналістом, то ця тема «прийшла». І поштовхом став зв'язок із діаспорою (це вже коли почав видавати «Бористен». Спочатку це було доволі епізодично, а більш системно матеріали про Голодомор стали з'являтися, коли в «Бористені» ми заснували рубрику «Не підлягає забуттю».

Скажу відверто, найбільший потік цих спогадів, і в Україні, і в діаспорі

почався до 70-річчя Голодомору. А, скажімо, в 1993 році цього було менше. І тут журнал «Бористен» приймає участь у багатьох видавничих проектах. Наприклад, про Голодомор публікувалося в нашій серії «Бібліотека видавництва журналу «Бористен»». Потім ми готували збірку матеріалів «Діаспора пам'ятає». Але це вже було ближче до 2014 року. І після подій у Криму та на Донбасі формування цієї збірки припинилося.

Якщо ж говорити про найбільш плідний період, то він був з 2004 року, з часів Віктора Ющенка.

Все змінилося в часи Януковича. Наведу лише один приклад. У дніпровській 46-й школі був куточок, присвячений Голодомору. І от приходять з райвно і говорять, що цей куточок потрібно прибрати. Але директор школи, до її честі, цю вказівку виконувати відмовилася.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Українське вчительське товариство у Польщі (період 1992-1999 рр.), та пропозиція про заснування світової спілки українських вчителів

Мета цієї статті — згадати перші роки праці Українського вчительського товариства у Польщі (УВТ), а не оцінювати його діяльність протягом усього періоду існування (1992-2023). Через брак даних, не почуваяся компетентним аналізувати роботу Товариства з 1999 року по теперішній час. Про це, безперечно, йтиметься на позачерговому з'їзді Товариства, який скоро бо 2-3 червня цього року, відбудеться у Перемишлі. Спробую також запропонувати кілька висновків щодо подальшої діяльності Товариства. Вважаю, що початки його існування варті пам'яті, бо вони повчальні, хочай припали на інші, мабуть складніші часи, але люди, які починали цю діяльність, були сповнені ентузіазму. Ініціатором створення товариства об'єднуючого вчителів української національності в Польщі був д-р Ярослав Грицковян, відомий і шанований український освітній діяч. Автор багатьох публікацій присвячених українській освіті, зокрема шкільних підручників для вивчення української мови. Установчому з'їзду в Перемишлі передували дві зустрічі-конференції вчителів української мови: в Ольштині (10-11 листопада 1989 р.) і Білому Борі (27-28 квітня 1990). На першому засіданні Я. Грицковян заявив, що настав час створити товариство вчителів або принаймні шкільну раду, завданням якої було б ініціювання та координація всіх справ пов'язаних з українською освітою в Польщі. На другому, у Білому Борі, була прийнята ідея створення такої організації та покликана ініціативна група, яка займалася нею.

Я. Грицковян опрацював статут і запропонував назву новій організації - Українське вчительське товариство (УВТ) у Польщі. 9 листопада 1991 р. в Перемишлі відбулися засновницькі

збори, які схвалили робочу версію статуту і назву організації. Товариство було офіційно зареєстроване 30 січня 1992 у Воеводському суді в Кошаліні. Це місто також стало штаб-квартирою.

Послідовно повставали відділи УВТ в Кошаліні, Білому Борі, Щеціні, Зеленій Горі, Перемишлі, Ольштині, Бартошицях і Венгожеві. На початку в цих восьми відділах було 118 членів, пізніше їх чисельність зростала.

На з'їзді в Перемишлі було обране Головне правління УВТ і Ревізійна комісія. До головної управи увійшли: голова - Ярослав Грицковян, заступники голови - Стефан Лашин і Марія Філь-Мандрик, скарбник - Стефанія Яворницька, члени - Олександра Бень, Степан Бень, Михайло Шумада, Іван Співак, Марія Туцька, Степан Заброварний. Ревізійна комісія була призначена у наступному складі: голова - Михайло Козак, члени Юліан Бак, Дарія Вальницька-Більо, Володимир Галак і Юрій Кертичак.

Нижче вкажемо лише на деякі напрями діяльності УВТ у розглянутий період (1992-1999 рр.). Я. Грицковян відносно скоро налагодив контакти з Україною. Відзначимо тут, наприклад, візит до Кошаліна ректора та викладачів Волинського університету (1995 р.), директора та співробітників Інституту методики в Ужгороді. За результатами цих зустрічей було укладено угоду про співпрацю між цими закладами. Встановлено контакти зі Світовою координаційною освітньо-виховною Радою яка працювала при Світовому конгресі українців Канади. Вона передала Товариству деякі матеріали, журнали, виділила одноразову допомогу, що дало можливість придбати ксероапарат. Було встановлено зв'язки з українськими центрами в Канаді та США (Альберта Нью-Йорк, Гамільтон).

У 1995 р. почало виходити «Слово педагога». Це була брошура невеликого обсягу, яка піднімала насущні проблеми українського освітнього середовища. Вона користувалась великим успіхом, та зацікавленістю серед учителів. З'явилися тільки два номери цього видання, бо на третій випуск не вдалося зібрати фінансових ресурсів. Матеріали були підготовлені до друку. Редакції вдалося залучити до співпраці двох науковців з України, професора Миколу Зимомрю, та Мирослава Стельмаховича, дійсного члена Національної академії педагогічних наук України. Проф. Стельмахович був деканом Педагогічного факультету Педагогічного інституту ім. В. Стефаника в Івано-Франківську, основоположником педагогіки сімейного виховання в Україні.

Були налагоджені тісні контакти з Міністерством освіти, якому були систематично представлявані дезидерати щодо української освіти в Польщі. 29-30 листопада 1996 р. спільно з Об'єднанням українців у Польщі, Вищою педагогічною школою в Ольштині та місцевим комплексом українських шкіл, УВТ організувало науковий семінар у Горові Ілавецькому з участю теоретиків і практиків, та гостей з України, де обговорювалися питання ситуації української освіти в Польщі та напрямки її подальшого розвитку.

Цікавим епізодом у діяльності УВТ у Польщі, в обговорюваний період, стала співпраця з Зеновієм Квітом із США, яка почалася в першій половині 1990-х років. Зеновій Квіт, учитель хімії в середній школі у Філадельфії, ініціював діяльність Української Світової Співки Професійних Учителів (Ukrainian World Association of Professional Educators). Для підтримання зв'язку між учителями з різних країн, він публікував і ефективно поширив кілька номерів газети під назвою «Ластівка».

Завдяки зусиллям Я. Грицковян УВТ стало колективним членом світового об'єднання українських учителів. З. Квіт організував у 1991 році II з'їзд УССПУ у Філадельфії, в якому від Польщі брав

участь Я. Грицковян. В 1993 році, на цей час уже в Києві, проведено III з'їзд. У цьому з'їзді взяли участь делегати з України, Польщі, Словаччини, США та Австралії. Я був делегатом від Польщі. Виступив з доповіддю на тему «Українська освіта в Польщі: стан і потреби», та мене обрали одним із заступників Зеновія Квіта.

Я повернувся з конгресу з мішаними почуттями. Зеновій Квіт запам'ятався мені як чесна, щира, комунікабельна та відкрита людина. Він щиро прийняв усіх делегатів з'їзду, десятки сільських дітей, які прийшли зі своїми вчителями, запросив на обід в ресторан. Звідки він взяв кошти, я не знаю. Не виключено, що він був спонсором. Він насолоджувався і жив розмовою з кожним українським учителем і дитиною. З іншого боку, він не контролював організацію з'їзду, нав'язував свою думку, не мав підґрунтя для своєї діяльності, показав відсутність навичок командної роботи. Все це не віщувало нічого доброго. Через деякий час стосунки З. Квіта з УВТ почали послаблюватись і остаточно перервалися. Дуже шкода, бо Зеновій Квіт був українським патріотом, людиною відданою українській справі, та великим ентузіастом у своїй діяльності. Він намагався об'єднати вчителів українців в одній світовій організації. Задум був досконалий, але йому реалізувати його не вдалося. Думаю, для цього було багато причин. Справа так і залишилася відкрита і чекає на наступних ентузіастів, бо світове об'єднання українських учителів насправді дуже потрібне і це може бути дуже цікаво. Новий період у діяльності Українського вчительського товариства у Польщі був започаткований з'їздом який, відбувся 1 квітня 1999 року в Перемишлі. Головою Товариства обрано тоді Ірину Дрозд, енергійну та творчу вчительку, багаторічну директорку української школи ім Т. Шевченка в Білому Борі. До цього містечка перенесено осідку правління Товариства з Кошаліна. Ярослав Грицковян був обраний почесним членом Товариства.

Деякі пропозиції щодо подальшої діяльності УВТ

- Створити інтернет-платформу УВТ трьома мовами - українською, польською та англійською
- Публікувати онлайн інформаційний бюлетень раз на два-три місяці
- Активізувати роботу існуючих місцевих відділів Товариства та створювати нові
- Товариство повинно об'єднувати як професійно активних педагогів, так і тих, хто вже не працює, воно потребує всіх бажаючих
- Широко поширювати цілі та діяльність УВТ у Польщі в «Нашому слові», „Над Бугом і Нарвою”, та україномовних часописах за кордоном, особливо в США та Канаді; налагоджувати контакти з освітніми організаціями в цих країнах
- Заохочувати та залучати новоприбулих з України, серед яких багато вчителів і науковців, долучитися до роботи Товариства
- Повернутися до ідеї Зеновія Квіта, та ініціювати створення всесвітньої асоціації українських учителів з центром у Гурові Ілавецькому або Перемишлі
- Скористатися багатим досвідом фундації «Просвіта» та зміцнити співпрацю з нею,
- Встановити, а якщо вони є, то поглибити контакти УВТ з освітніми організаціями Польщі та України
- Залучити до роботи Товариства молодих українських ІТ-фахівців, які керуватимуть ІТ-службою

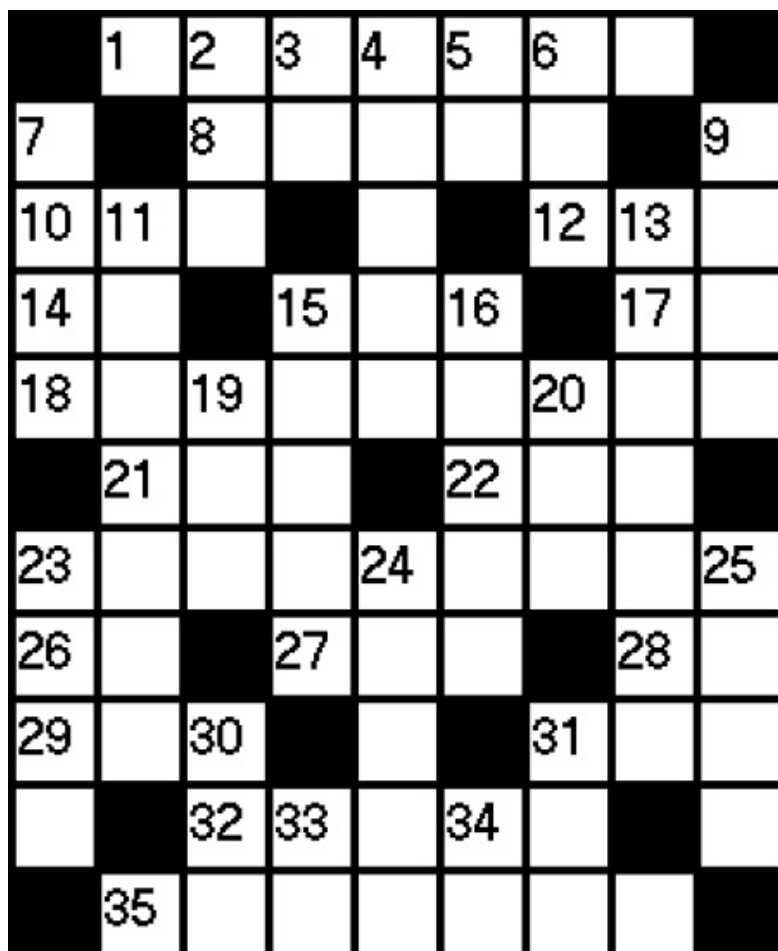
Заклик до більшої активності

Позачерговий з'їзд, який відбудеться 2-3 червня ц.р., повинен стати проривом для Українського вчительського товариства у Польщі. Його діяльність поки що була надто централізованою. Безперечно, управа займалася багатьма важливими питаннями і успішно їх вирішувала. Проте інформації з цього приводу було надто мало, особливо в «Нашому слові». Я впевнений, що багато чого ми дізнаємося тільки тепер на з'їзді.

Товариство відкриває нову сторінку у своїй праці. Необхідно чітко визначити основні напрями діяльності та обговорити їх. Треба обов'язково активізувати працю місцевих осередків (відділів) шляхом залучення їх членів у щоденну діяльність

Завдяки широкому доступу до Інтернету потік інформації значно полегшується. Важливу роль тут може зіграти «Наше слово». Від нас, членів організації, залежить, якою вона буде. Ми її створюємо, надаємо їй форму і наповнюємо її діяльність змістом. Я закликаю всіх обмінюватися думками – подавайте навіть часткові пропозиції для дальшої праці, бо вони складуть більше ціле. Давайте скористаємося наданою нам нагодою і створимо організацію, гідну українських учителів у Польщі ХХІ століття. Ми маємо сили та ентузіазм для цього. Я вірю, що у нас це вийде.

Кросвод від "Бористену"

За горизонталлю:

1. Представник, за версією римлян, населення Фінікії та міст Північної Африки, заснованих у IX ст. до н. е. фінікійцями. 8. Глибини землі і все те, що міститься під земною поверхнею. 10. Голова міської адміністрації. 12. Муніципалітет у Франції, у регіоні Центр, департамент Ендр і Луара. 14. Міра земельної площі. 15. ...-сяк. 17. ...-... (звукослідування, що означає крик зозулі). 18. Органічне похідне аміаку, первинний аліфатичний амін. 21. Назва групи природних бітумів (мальти, асфальти, асфальтити), що утворюються в результаті вивітрювання в зоні виходів легких метанових і нафтових нафт. 22. Звання духовної особи, служителя культу. 23. Спадіння легенів внаслідок відсутності в альвеолах повітря.

26. Сімнадцята літера грецької абетки. 27. Індіанський народ, що існував на крайньому півдні Південної Америки. 28. Не ми, а 29. Настінний свічник або держак для лампи. 31. ...-сям (подекуди, у різних місцях). 32. «... дівчина» — детективний роман Агати Крісті, написаний у 1966 році. 35. Безсилля, слабкість через що-небудь виснажливе (утому, муки, важку працю і т. ін.).

За вертикаллю:

2. Українська Народна Республіка. 3. Франкфурт-...-Майні. 4. Найвища мета, до якої прагнуть люди і яка керує їхньою діяльністю. 5. Назва літери «ъ» (заст.). 6. Самець кози. 7. Духовний глава всіх мусульман або певної їх частини. 9. Воєвода половців першої половини — середини 13 століття. Учасник битви на Калці 1223 року на боці русько-половецьких сил проти монголів Субедея і Джебе. 11. М'яз, що випрямляє яку-небудь частину тіла (біол.). 13. Найбільший острів японського архіпелагу Рюкю. 15. Місце для відпочинку худоби, найчастіше біля водопою. 16. Металевий головний убір у вигляді шолома. 19. Муніципалітет у Франції, у регіоні Рона-Альпи, департамент Верхня Савойя. 20. Положення в шаховій партії, за якого король, що перебуває під ударом фігури супротивника, не може захиститися, і партія вважається програною. 23. Високий віз на двох або чотирьох колесах. 24. Рослина або тварина, поширена тільки в певній місцевості. 25. Пора року між осінню і весною. 30. Академія технологічних наук. 31. Те саме, що тяга. 33. Одна зі складових назв звуків, те саме, що D або d. 34. ...-... (саме так, розм.).

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" №22 (2023)

До святості покликані всі люди й
Бог відкриває Себе і звіщає шлях
до спасіння для всіх народів, —
Митрополит Епіфаній

Сердечно вітаю вас зі святом всіх святих, які подвигом просияли в Україні, а також із днем вшанування мучеників та сповідників XX століття, які постраждали від гоніння безбожників. Також, як і кожного року, на цьому святому місці, политою українською кров'ю, ми вшановуємо пам'ять та підносимо молитви за козаків, які віддали своє життя у боротьбі за православну віру і рідну Україну.

Всі три спогади ми звершуємо в недільний день за два тижні після свята П'ятидесятниці. Минулої неділі ми вшановували загалом усіх святих, а нині ми особливо вшановуємо святих, які своїм життям і подвигом були пов'язані саме з Україною. Чому ми маємо таку традицію і чого вона нас навчає?

Ми робимо це не тому, що відокремлюємо наших святих від загального сонму угодників Божих, але для того, щоби підкресли зв'язок нашого народу, як і всіх інших православних народів, із повнотою Церкви. Нехай ніхто не думає, що лишедесь у далеких країнах є можливість досягти святості. Або що до святості здатні лише носії якоїсь окремої національної, мовної, культурної традиції. До святості покликані всі люди, Бог відкриває Себе і звіщає шлях до спасіння для всіх народів!

Це засвідчує нам і перше чудо, яке стало наслідком зішестя Святого Духа на учнів і апостолів Христових у день П'ятидесятниці. Чудо це – дар промовляти іншими мовами. Апостоли, наповнившись Духом Святим, стали звіщати Євангеліє мовами, яких до цього не знали, але які були зрозумілими для вихідців з різних країв.

Хіба Бог не мав сили зробити навпаки – дати всім присутнім розуміння однієї мови? Бог є всемогутній, і для Нього все можливе. Але Він виявляє Свою силу через свідчення Євангелія рідними і зрозумілими мовами, тим самим показуючи, що Він прихиляється і наближається до людей, з якого б народу вони не походили.

Господь показує, що не потрібно відкинути свою мову чи свою національну приналежність для того, щоби прийти до Нього, увірувати в Нього. Він чує, приймає і благословляє всі мови і для всякого народу Він відкриває Себе.

Тому, коли ми сьогодні вшановуємо святих, які походять з українського

народу, ми через них вшановуємо і цей великий дар Божий, це благословення для нас – бути прийнятими у велику християнську родину, в спільноту єдиної Церкви Христової. І дивлячись на приклад наших, українських святих, ми у їхній особі маємо доказ, що живучи на цій, рідній для нас землі, розмовляючи рідною для нас українською мовою, зберігаючи свою національну і культурну ідентичність як українців – ми також можемо досягнути святості. Таке розуміння є загалом важливим, але особливо актуальним воно є в час, коли проповідники неправди вловили душі багатьох думкою, що бути українцем і досягти спасіння – неможливо, що потрібно відректися від свого роду, від мови, від культури, від історії, а прийняти іншу ідентичність, стати приналежним до міфічного «народу історичної Русі», як його називає очільник московського православ'я. В словах його поплічників можна зустріти навіть твердження, що українство – це нібито єресь. Хоча насправді богохульно і нечесливо стверджувати саме те, що вони стверджують – що нібито лише міфічна «свята Русь», в якій вони бачать втілення російської національної і культурної приналежності, є простором, де тільки і можливе спасіння. Що нібито лише та православна громада, яка має зв'язок з Москвою – має благодать. Такі думки насаджувалися десятиліттями в серця і душі українців. Злі плоди цієї проповіді брехливого московського вчення ми бачимо на власні очі. Заради насадження «руського міра» наші сусіди принесли війну в Україну, проливають нашу кров, вбивають нас, руйнують наші міста і села. Тому, щоби перемогти у цій війні з російською імперією зла, ми повинні не лише чинити спротив зі зброєю в руках, але також повинні голосно свідчити про те неправдиве вчення про «руській мір», яке стало причиною і слугує ідейним виправданням злочинів проти України. Як Помісна Церква ми викриваємо і засуджуємо вчення «руського міра» та закликаємо всіх православних, всіх християн і всіх людей доброї волі робити так само. Сьогодні ми згадуємо пам'ять мучеників та сповідників XX століття, які постраждали від атеїстичних гонінь. Їхній подвиг, їхні страждання та їхня моральна і духовна перемога над мучителями

є свідченням і для нас, що без міцних духовних основ, які спираються на Божу правду, ніхто не здатен побудувати щасливе життя для народів і країн. Навпаки – там, де відкидають закон Божий, де зло називають добром, де природне намагаються замінити протиприродним, там настає рабство гріху і туди приходить духовна катастрофа.

Лише Бог дає правдиву свободу людині – свободу для примноження добра. А всі, хто в ім'я свободи закликають звільнитися від Бога, відкинути Його волю і заповіді – вони хоча і ховають зло своїх закликів за гаслами про правду і свободу, але на ділі ведуть в рабство гріхам і в темряву тиранії. Ми, як Церква, завжди виступали проти цього – і зараз також засуджуємо і відкидаємо намагання нав'язати нашій державі правила і закони, які в сутності своїй суперечать природі сотвореної Богом людини. Закони, які свідомо спотворюють поняття любові та сім'ї, які примушують протиприродне гріховне співжиття людей однієї статі вважати правильним і добрим прикладом.

Експерименти над суспільствами, які робилися безбожниками у XX столітті, засвідчили, наскільки згубним є шлях відкинення Божої правди і найменування темряви – світлом, а зла – добром. З нашого минулого слід виносити правдиві

уроки. І тому християнам слід опиратися намаганням вже у XXI столітті творити нові безбожні експерименти над народами. Бо і ці експерименти зазнають краху, як експерименти комуністів і нацистів, але доки вони триватимуть – вони приносятимуть багато зла в життя людей.

На завершення, дорогі брати і сестри, я хочу знову закликати всіх до посиленої молитви за наших воїнів. Вони успішно протистоять російським агресорам і поступово звільняють наші землі від окупації ворогом. Але у цій боротьбі, окрім всього матеріального, їм необхідна і духовна підтримка. Потрібна молитва за успіх їхньої справи, за перемогу над агресором, молитва за Божий захист для тих, хто зі зброєю в руках захищає Україну.

На полі Берестейської битви, як відомо, козаки хоча і виявили мужність і жертовність, але зазнали військової поразки. Наслідки цієї та інших поразок у боротьбі за свободу України нам відомі. Тож нині, коли вирішується майбутнє нашого народу – нам потрібно з'єднати всі зусилля, матеріальні і духовні, щоби перемогти. Бо лише перемога над ворогом, над злом «руського міра» може принести нам справедливий і довготривалий мир.

Молитвами і заступництвом всіх святих землі Української, Господи Ісусе Христе, Боже наш, помилуй народ наш і дай йому перемогу над супротивниками та справедливий мир утверди! А душі всіх, хто віддав своє життя за віру православну і за свободу України – упокой у Царстві Твоєму зі святими навіки. Амінь.

“Новини romisna.info”

Митрополит Епіфаній взяв участь у музичній «Молитві за медиків»

У Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі 21 червня 2023 року відбулася духовно-музична подія «Молитва за українських медиків», присвячена також захисникам України.

На початку заходу Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній звершив чин освячення двох ікон Ангела охоронця для прикордонників і морських піхотинців.

Окрім того, Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви відзначив українських воїнів церковними

нагородами та звернувся до присутніх зі словом.

Його Блаженство наголосив на важливості власної по справжньому незалежної Церкви, яка постійно молиться до Господа за перемогу над російським агресором і неначе духовний фундамент допомагає українському народу вистояти у час непростих випробувань війною.

Далі у виконанні камерного ансамблю та хору прозвучали твори відомих українських і закордонних авторів.

Митрополит Епіфаній зустрівся з колишнім Віцепрезидентом США Майком Пенсом

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 29 червня 2023 року зустрівся з 48-м Віцепрезидентом Сполучених Штатів Америки Майком Пенсом. Зустріч проходила на території адміністративного центру Православної Церкви України – Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря.

про наших військовослужбовців, які стикаються з жахіттями війни.

На завершення зустрічі Митрополит Епіфаній подякував Майку Пенсу за підтримку України й побажав йому Господньої допомоги, сил і натхнення для подальшого захисту свободи і справедливості.

На її початку Предстоятель ПЦУ та американський державний діяч вишанували захисників України, які полягли у боротьбі з російськими загарбниками, поклавши квіти до меморіалу «Стіна пам'яті». Далі сторони відвідали кафедральний Свято-Михайлівський собор.

Під час спілкування мова йшла про боротьбу народу України супроти російського агресора та відстоювання нашої свободи й незалежності. Його Блаженство наголосив, що ці цінності є даром Божим і українці продовжуватимуть їх захищати, доки ворог не покине нашу землю.

Також Блаженніший владика розповів високоповажному гостю про становлення автокефальної Православної Церкви України, релігійну ситуацію в нашій державі та діяльність ПЦУ на ниві капеланського служіння, задля духовного піклування

Заява голови СУВД щодо негативних тенденцій у ставленні до капеланського служіння

Інформую військових капеланів, військовослужбовців Збройних Сил України, представників релігійних організацій та громадськість, що 22 червня 2023 р. відбулось перше установче засідання Міжконфесійної радизпитаньвійськовогокапеланства при Міністерстві оборони України.

На цьому засіданні з боку Синодального управління військового духовенства ПЦУ було порушено ряд питань, які стосуються організації служіння військових капеланів у Збройних Силах України. Істотне занепокоєння викликає той факт, що процес становлення системи військового капеланства потрапив у кризовий стан. Причиною цього, на нашу думку, є неналежна увага справи та некомпетентність з боку представників Департаменту соціального та гуманітарного забезпечення Міністерства оборони України, на який офіційно покладено питання організації Служби військового капеланства Збройних Сил України (СВК ЗСУ).

Найбільше нарікань викликає непрофесійна поведінка та некомпетентність в релігійних питаннях офіцерів СВК Апарату Головнокомандувача ЗСУ:

– Протягом тривалого часу ми відчуваємо ігнорування з боку вказаних структур у взаємодії з СУВД ПЦУ у вирішенні нагальних питань організації служіння військових капеланів, представників ПЦУ. Це негативно впливає на залучення священнослужителів до капеланського служіння. Зневажливе відношення та некомпетентне керування з боку СВК призводить до того, що значна кількість діючих капеланів мають намір залишити свої посади після закінчення особливого періоду.

– ПЦУ, попри найчисленнішу групу капеланів, не представлена в управлінні СВК Апарату Головнокомандувача ЗСУ.

– Всі проблемні питання були мною озвучені на установчому засіданні Міжконфесійної ради та запропоновано відкласти створення Міжконфесійної ради до моменту вирішення проблемних питань. Проте наші пропозиції були відхилені.

Відтак я ухвалив рішення не брати участі в голосуванні та формуванні Міжконфесійної ради. На нашу думку, ігнорування позиції нашого релігійного об'єднання, Православної Церкви України, яка згідно з опитуваннями набрала 80% від потреби військових капеланів ЗСУ, призведе до занепаду духовної опіки у Збройних силах України.

Закликаю Міністра Оборони України, військове керівництво та релігійні спільноти звернути належну увагу на пагубність процесів, які відбуваються у сфері становлення СВК та невідкладно приступити до їхнього конструктивного вирішення.

Уповноважений представник ПЦУ по взаємодії зі Збройними Силами України,
Голова Синодального управління військового
духовенства ПЦУ
митрополит Іоан (Яременко)

Фундація імені Івана Багряного

За Українську Україну!

З метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США) та Всеукраїнський щомісячник «Бористен» заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чії досягнення стали помітними й особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий внесок у розбудову українського суспільства.

Фундація імені Івана Багряного — неприбуткова добродійна корпорація української діаспори США, утворена з метою впровадження ідей Івана Павловича Багряного через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям